

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

Recenze v čísle:

CESTA ČERNÝCH OVCÍ – Harri NŮKANEN

Profesionální zločinec Nygren je nevléčitelně nemocný a zbývá mu pár týdnů života, proto se rozhodne zúčtovat se svým pestrým životem. Za společníka na tuto poslední cestu si coby řidiče a bodyguarda zvolí záhadného drsníka Raida.

PŘÍŠERNÉ PŘÍBĚHY STRÝCE MONTAGUEA – Chris PRIESTLEY

Strýc Montague žije osaměle, jen se svým tajuplným sluhou. Třebaže cesta k jeho ponurému starému domu vede hlubokým strašidelným lesem, malý Edgar svého příbuzného rád navštěvuje.

VYSSVOBOZENÍ – James DICKEY

Když jednoho dne osloví chlapák Lewis své tři kamarády, aby s ním na kánoích sjeli divokou řeku, z pohodlným měšťákům se do mokrého dobrodružství příliš nechce. Nakonec však všichni souhlasí a vyrážejí do divočiny.

KRVAVÁ ČEPEL 1. – Marcus PELEGRIMAS

Vítejte v nejhorší noční můře. Existuje svět, o kterém lidé nemají potuchy. Svět obydlený divokými bestii, které žijí jen proto, aby šířily děs a smrt. Žijí přímo mezi lidmi, kteří je nevidí. Kdyby se totiž dozvěděli o jejich existenci - tak blízké a smrtící - zešileli by.

STÍNY ZŮSTÁVAJÍ – Peter DE JONGE

Francesca Penaová, krásná a oblíbená studentka Newyorské univerzity, se sešla v předvečer Dne důkuvzdání s kamarádkami, ale domů se už nevrátila. Hledání pohřešované se ujme detektiv Darlene O'Haraová, avšak poté, co je na staveništi nalezeno tělo zohavené dívky.

NO A JÁ – Delphine de VIGAN

Lou Bertignakové je třináct let, má IQ 160 a v hlavě mraky otázek. Pozoruje lidi, sbírá slova, provádí různé pokusy, hltá encyklopedie. Když se seznámí s osmnáctiletou bezdomovkyní No, která zdaleka nemá ani to, co má Lou – střechu nad hlavou, jídlo, rodiče – vezme si na svá bedra víc, než unese.

SVĚDECTVÍ INSPEKTORA TOUFARA – Miloň ČEPELKA

Tentokrát k nám cimrmanolog přichází coby autor oktetu mistrných hororů. Polovinu z nich tvoří delší, epické povídky, jež v sobě mísí fascinaci nad nespočetnými převleky a úkryty smrti a úsměv vyvolaný groteskností těch, kteří se snaží tuto limitu našich životů pochopit či dokonce osedlat.

+ NOVÉ TITULY VE FONDECH KNIHOVNY

RECENZE:

Cesta černých ovcí

Harri Nykänen

„Fanděte antihrdinům“ : tak bych krátce okomentoval knihu „Cesta černých ovcí“ finského autora Harri Nykänena (*1953). Román patří do kategorie severských krimi thrillerů, které jsou dneska na našem knižním trhu skutečným prodejním fenoménem.

Po veleúspěšné trilogii Milenium od S. Larssona se na pultech našich knihkupectví objevila pěkná řádka dalších titulů skandinávských autorů, které obsadily první příčky prodejnosti knih. Stačí vzpomenout např. na tituly jako „Hypnotizér“ či „Nemesis“. K nejnovějším přírůstkům patří právě vydaný román „Cesty černých ovcí“ (orig. Raid ja mustempi lampas, 2000), český debut Harri Nykänena.

Měl jsem možnost přečíst několik skvělých titulů z této literární oblasti, a tak mohu s čistým svědomím říct, že i Nykänen dokázal ze čtení udělat velmi příjemný zážitek. O to atraktivnější, že jeho „Cesta černých ovcí“ se od obdobných thrillerů přece jen liší. Nepředkládá nám obvyklý případ záhadné a často brutální vraždy či vražd, ale neobvyklou poslední akci Nygrena, stárnoucího ranaře z finského podsvětí, kterému zbývá posledních pár dní života. Nekompromisní rakovina ho donutila zrekapitulovat svůj dosavadní nabitý život a vypořádat se svými závazky z minulosti. Ve svém starém luxusním Mercedesu se tedy vydává na okružní cestu po Finsku, na které ho jako šofér, bodyguard a ochránce doprovází Raid. Své dluhy pak splácí stylem, který je možný jen u člověka klepajícího na bránu nebeskou, či u něj možná pekelnou.

Autorova znamenitá zručnost při vytváření charakterů Nygrena a Raida způsobila, že už od prvních kapitol mi oba „antihrdinové“ doslova přirostli k srdci. Raid jako tichý, přesný a vražedný, Nygren jako neustále filozofující, přesný a vražedný. Nejsou to žádní andělci, ale v Nykänenově pojetí to nejsou žádní maniáci, prodávající dětem drogy, či znásilňující holčičky. Jak se v příběhu říká, nejsou to zlí lidé. Právě důraz na obraz postav jako uvěřitelných a normálních lidí, kteří nejsou jen bílí či černí, je asi tím čtenářsky nejatraktivnějším na severských dílech.

Svým chladným, lakonickým stylem bez větších emotivních výbuchů, tak Nykänen napsal napínavý, a přitom vlastně sentimentální příběh, který by nikde jinde než v krimi snad nemohl vzniknout. Jejich logika pro spravedlnost, založena na biblickém oko za oko, zub za zub, je drsná, ale ve své podstatě „sympatická“.

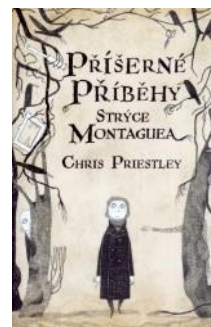
Jako většinu čtenářů nás překvapí nejen přístup policistů k této dvojici, ale i samotný závěr. Možná to bude trochu tím, že tento příběh je vlastně čtvrtým z řady o Raidovi, který se dočkal i filmového ztvárnění.

Z finštiny přeložil Jan Petr Velkoborský pro Knižní klub v roce 2011.

Bohdan BoboKing Volejníček

Příšerné příběhy strýce Montaguea

Chris Priestley

„Jak strýc v průvanu procházel domem, plamen svíce pochopitelně ještě umocnil můj neklid: jeho třepotání vrhalo na stěny roztodivné stíny, a ty tančily a poskakovaly a vzbouzely sklíčující dojem, že ožily a teď peláší ukrýt se pod nábytkem nebo šplhají po stěnách, aby se mohly přikrčit v koutech pod stropem.“

Tato ukázka jen potvrzuje to, co se už píše na přebalu knížky – že britský spisovatel Chris Priestley (*1958) je už od dětství milovníkem strašidelných příběhů. S obsahem knihy koresponduje i úžasná

obálka, které jsem si na pultech knihkupectví nemohl nevšimnout. Vyjadřuje přesně to, co kniha přináší – příjemně mrazivou atmosféru.

Hrdinou knížky je mladý Edgar (autorem nazvaný po svém oblíbeném spisovateli Edgaru A. Poeovi), který nejraději ve volných chvílích chodí do domu svého strýce Montaguea. Strýček totiž umí jednu věc, kterou Edgar miluje snad nejvíce – vyprávět tajemné a strašidelné příběhy. Jakoby jich měl v zásobě nekonečné množství. A ke každému z nich má ve svém temném, ale útulném pokoji s krbem vždy připravený nějaký předmět, který se k příběhu váže. To je pro Edgara stejnou záhadou, jako například strýcův sluha Franz nosící jim čaj a sušenky, jehož ale přitom vlastně nikdy ještě nezahlédl.

Knihou se jako hlavní téma táhne příběh Edgara a jeho podivného strýce, ale většinu ji vyplňují strýčkovy příběhy, které jsou strašidelně děsivé. Hrdiny jsou v nich děti, které např. se rozhodly sebrat rodině peníze a utéct do světa, nebo přály něco zlého svým příbuzným, neposlouchaly dospělé a lezly tam, kde neměly, nebo okrádaly lidi. Že to s nimi neskončilo dobře, je snad zbytečné připomínat.

„Příšerné příběhy strýce Montaguea“ (orig. Uncle Montague's Tales of Terror, 2008) jsou primárně napsané pro mládež, za což byl dokonce nominovaný na prestižní Carnegie Medal 2009, ale je to samozřejmě přístupné i všem starším čtenářům, kteří mají rádi ono kouzlo temnoty a mrazivého chvění v dílech autorů devatenáctého století. Což je i doba, ve které se pravděpodobně odehrává i tato kniha. Jsou to příběhy, které nejsou přímo hororové, skutečně spíše příjemně strašidelné, napínavé, navozující pocit, jako byste procházeli chladivým mlžným světem, ve kterém je něco zlého, a vy to nemůžete ovlivnit. S Edgarem Allanem Poem mají příběhy společný i prvek jisté neodkladnosti osudu, který musí hrdinové přijímat se všemi důsledky. Což je i v závěru odhalený osud tajemného strýčka Montaguea. Ale zanechme řečí, protože *soumrak padá, mlha houstne a domem se rozléhají strašidelné zvuky...*
V překladu Vítka Penkaly vydalo nakl. Argo, 2011.

Bohdan BoboKing Volejníček

Vysvobození

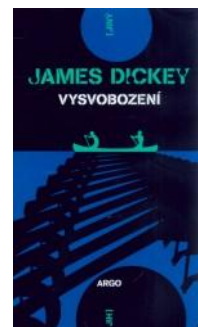
James Dickey

Čtvrtým svazkem v ediční řadě Jiný Jih nakladatelství ARGO je kniha amerického básníka a spisovatele Jamese Dickeyho (1923-1997) „Vysvobození“ (orig. Deliverance, 1970), která v socialistickém Československu vyšla slovensky už v roce 1987. Teprve letos se toto kultovní dílo jižanské literatury objevilo tedy i v českém překladu Martina Svobody.

Život Jamese Dickeyho má jistou paralelu s životem jiného slavného amerického autora - E.A. Poea. Oba si během života dokázali nadělat mnoho nepřátel, oba značně holdovali alkoholu, a oba se považovali spíše za básníky, přestože největší obliby dosáhla jejich beletristická díla. Proto charakteristika podle autora doslovu, na slovo vzatého odborníka na tuto literaturu Marcela Arbeita zní: dobrodružný akční román s jasnou strukturou, psaný básnickým jazykem.

Hrdiny románu je čtveřice mužů, kteří se rozhodnou využít poslední možnost sjet na kánoích divokou řeku v temných horách, která se má přehradit a změnit na velkou přehradu. Je to rozlehlá a liduprázdná oblast severní Georgie, kde kromě několika vesnic či městeček se nikde žádné pomoci civilizovaného světa nedočkáte. Čtyři muži začínajícího středního věku, z nichž tři nikdy na lodích neseděli. Tři muži, kteří mají svůj usedavý životní styl, své zajeté koleje v pohodlném městském životě. Jen jeden z nich, Lewis, který to celé zorganizoval, žije jinou životní filozofií. On sám proti všem nástrahám světa a přírody. Musí být vždy připraven, protože nikdo vám v nouzi nepomůže.

Jsme svědky jejich boje s přírodou, s divokým a nezkrotným živlem řeky, který je pro ně něčím novým a nebezpečným. Díky své nešikovnosti či lenosti jakoby začali oni čtyři muži intrikovat proti sobě. Zlom nastává v momentě, kdy jedna dvojice mírně ujede druhé a je napadena dvěma lovci či tuláky, jižanskými násilnými burany, kteří je sexuálně zneužijí. V té nejvypjatější chvíli ale zasáhne náhle se

objevivší Lewis. Jsou tu mrtví, a začíná boj o holý život. Najednou i městský tvor v sobě dokáže najít animální já, které ho vrátí k primitivním základům stvořeným přírodou a instinkty.

Přitom je ale i tento krutý boj nám podsouvám v jednoznačně básnickém jazyce. Právě výjimečností díla je tento dějový a stylistický kontrast. Kniha se dá chápat mnoha způsoby, což dosvědčují i kritiky a články literárních teoretiků. Je to moderní podobenství o boji člověka s přírodou, je to klasický thriller o drsných povahách z jižanské Ameriky, nebo je to příběh mužů, kteří marně bojují se středním věkem. Kombinace toho všeho dělá z knihy skvělý čtenářský požitek. Nervy drásající thriller komponovaný s poetickým jazykem, nezvyklým zúctováním s životem a pohledem na jižanský svět. Díky stejně slavné filmové adaptaci je to jedno z nejznámějších děl moderní americké literatury.

Bohdan BoboKing Volejníček

Krvavá čepel - Skineři 1.

Marcus Pelegrimas

„Marcus Pelegrimas je synem sicilských přistěhovalců, kteří ovládali zločinecké podsvětí v 50. letech. Ne, počkejte ... to byl Michael Carleone.

Marcus Pelegrimas žije a pracuje v Nebrasce. Ano, má rád kukuřičné lupínky. Ne, nežije na farmě.“

Takto se prezentuje na svých webových stránkách mladý americký autor Marcus Pelegrimas, který má kromě několika příběhů všech možných dobrodružných žánrů psaných pod pseudonymem Marcus Galloway, na svém kontě zatím šestidílnou sérii Skinners, vydávanou od roku 2008.

Svět paranormálních aktivit a bytostí mu jako aktivnímu členu Nevermore Paranormal Ghost Hunting Group není cizí. A tak do tohoto světa zasadil děj svého cyklu Skinners. Do dnešní reality, kde ale žijí divoké bestie, které kolem sebe šíří jen děs a smrt. Jedinou hrází, která nás před nimi chrání a odděluje, jsou strážci zvaní Skineři. Lidé bez větších neobvyklých schopností, ale s pořádnou dávkou odvahy a bojových dovedností. S takovými se zcela neplánovaně setká i Cole Warnecki, programátor počítačových her, který se po stresu z vývoje poslední hry rozhodne načerpat nové síly a nápady na lovecké výpravě v ledových pustinách Britské Kolumbie. Aniž by to čekal, pozná z blízka jednu z těchto bestií, a než se naděje, z celé výpravy obdobných loveckých „pomatenců“ jsou jen rozházené cáry vnitřností a údů. Cole tak objeví druhou tvář naší reality více než názorně. Je to svět upírů, nymarů, vlkodlaků, lykantropů, plnokrevníků či polokrevníků atd. Mezi oběma světy panuje jistá férová dohoda, která zaručuje, že se na zemi nerozběhnou krvavé orgie. Ta padla právě teď, když se na scéně objevil upíří mesiáš Misonyk se svojí obludou Henrym, který „oblbuje“ celé společenstvo filozofií o jejich nadřazenosti, a tedy i právem vládnou obyčejným lidem.

A tak žák Cole spolu se svojí mistryní Paige vstupují do jednoho z řady dobrodružství, které pro ně autor v celém cyklu nachystal.

Pelegrimes vytvořil dílo, které je přímo nabito množstvím akce, fantastickými souboji a honičkami, bytostmi s nepředstavitelnými vlastnostmi atd. To vše se snahou promíchat to vtipnými hláškami, přesně tak, jak to naznačuje prezentace na jeho webu z úvodu. Možná bych ale řekl, že to zběsilé tempo je někdy až na škodu. Čtenář přelítává z místa na místo, ze situace do situace, a někdy jako bych měl dojem, že logika tempo nestíhá. Podobný dojem ve mně vyvolávají i ty bytosti, u kterých jsem nikdy přesně nepochopil, jaký je rozdíl mezi upírem a nymarem, či vlkodlakem a lykantropem. Přiznám, že jsem je prostě „hodil všechny do jednoho pytle“ a bral je jako ty, co se musí zlikvidovat.

„Krvavá čepel“ je klasická oddechová fantastika, s jistou originalitou, která se ale podle mne ztrácí v chaotičnosti děje. Souhlasím s fandy na Amazonu, kteří hodnotili knihu obdobně. A k dalším dílům budu nahlížet s větším optimismem, protože stejní fandové už další díly hodnotí o dost lépe.

V překladu Lukáše Balabána vydalo nakl. Fantom Print roce 2011.

Bohdan BoboKing Volejníček

Stíny zůstávají

Peter De Jonge

Motta na knihách, jako: „brilantní, temný a napětím nabitý debut“ , jsou často brána jako marketingové záležitosti, které se dávají na všechno, jen aby to zaujalo čtenáře. V případě knihy „Stíny zůstávají“ (Shadows Still Remain, 2009) bych na tomto mottu neměnil ani slovo. Skutečně jedinečné počtení, které ukazuje, jak se dá napsat klasická detektivka v moderním hávu. Za touto literární kvalitou stojí určitě i autorova zkušenost ze spolupráce na třech knihách s nejčtenějším spisovatelem současnosti Jamesem Pattersonem, z nichž dvě – „Stopy v písku“ a „Dům na pláži“ – vyšly už česky.

Příběh nás zavádí do současného New Yorku, velkého jablka prožraného kriminalitou, tak jak si většina z nás tento mnohamilionový Babylon národů často představuje. V předvečer Dne díkůvzdání si vyrazí krásná a nadaná studentka zdejší prestižní university Francesca Penaová pobavit se svými kamarádkami do módního klubu. Podle barmana z něho odchází jako poslední a sama. Skutečně posledním člověkem, který ji viděl živou, byl ale její vrah. Její mrtvé tělo se za pár dní najde na opuštěných záchodcích s jasnými známkami brutálního znásilnění a umučení. Její případ má nejprve na stole jako nahlášení zmizení detektiv Darlene O'Haraová, která ho po nalezení těla musí předat oddělení vražd. Ale jejich postup se jí moc nezdá, začne se sama v případě tajně angažovat, což ji málem stojí kariéru.

Právě Darlene O'Haraová je podle Jamese Pattersona nejsvěráznější postava detektiva posledních let. Krásná, chytrá, přesto svéhlavá žena, která nevidí fakta nikdy tak jasná, aby se o nich nedalo pochybovat. Za svojí ideou jde tvrdohlavě jako beran, i když je už „bitá“ z každé strany. De Jonge dokázal právě postavami dodat příběhu ten správný náboj. Nejsou to prostě černobílé osoby, které se plouží životem v šedivém New Yorku. Darlene a její parták Krekorian jsou lidé, kteří se probíjí životem jak se dá, a jsou vděční za to, co mají. Přesto lpí na takových „druhořadých“ ctnostech jako je právo a pořádek. Než někoho odepíšu, raději si skutečně všechno ještě jednou prověřím, i když fakta vypadají dostatečně jasně. Na tomto principu je vystavený celý příběh. Každá kapitola je pro čtenáře stejně jako pro Darlene odhalení něčeho nepravděpodobného. Vlastně se dá říci až neuvěřitelného. Tak se z klasického sexuálního zločinu začíná po kouscích odvíjet příběh, který jakoby naznačoval, že i andělé mají pěkně prohnílá srdce.

Přes svoji dávku morbidnosti jsou „Stíny zůstávají“ postaveny na principu klasické detektivky, kde hlavní roli hraje především rutinní vyšetřovací práce, podezřívavost a policejní intuice. De Jonge použil pro vyprávění nezvykle přítomný čas, což zní jako čtení scénáře, ale po pár větách si zvyknete, a pak už snad budete stejně jako já a James Patterson prohlašovat, že román Petera De Jonge je absolutní bomba.

V překladu Tatjany Jandourkové vydala Euromedia – Knižní klub v roce 2011.

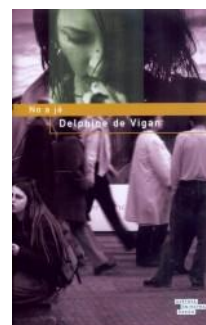
Bohdan BoboKing Volejníček

No a já

Delphine de Vigan

Po románech „Bludy z nudy“ od S. Sperlinga a „Axolotl roadkill“ od H. Hegemonové, je kniha „No a já“ dalším titulem z ediční řady Světová knihovna, který nám předkládá značně kritický, a možná i drsný pohled na život a myšlení současné evropské mládeže.

Tímto románem se francouzská autorka Delphine de Vigan (*1966) velmi kladně zapsala do čtenářského povědomí a sklídila pochvalu i z řad literárních kritiků. Dokládají to nejen ceny Prix des Libraires, Rotary International, či nominace na prestižní Prix Goncourt, ale i filmové zpracování, kterého se tento příběh, vydaný pod názvem „No et moi“ (2007), dočkal v roce 2010.

Hrdinkou tohoto celkem krátkého románu je třináctiletá Lou Bartignaková z Paříže. Dívka žijící v podivné neharmonické rodině poznamenané velkou tragédií – úmrtím dítěte. Je to nesmělá dívka malého vzrůstu, ale taky velkého IQ 160. („A přitom si nedokáže zavázat ani jednu podělanou tkaničku.“) Díky své inteligenci přeskočila několik ročníků školy. Pro její intelektuální vývoj je to jednoznačně jediné pozitivní, bohužel z jejího pohledu je tím vyloučena z kolektivu spolužáků nejen svými školními úspěchy, ale především svým věkem, svým stále spíše dětským tělem, zatímco její spolužačky, jak sama Lou říká, už mají co nosit v podprsence. Jedinou její spřízněnou duší je černá ovce třídy, krásný a rebelující Lucas, přesný opak jí samotné. Už dvakrát opakující ročník, tedy jednoznačně nejstarší student ve třídě, který žije osamoceným životem poznamenaným rozpadlým manželstvím jeho bohatých rodičů.

Její dosavadní život změní nešťastně vyřčené téma referátu: „Mám v úmyslu vylíčit osud jedné mladé bezdomovkyně, její život ... vlastně... její příběh.“ Onou „mladou bezdomovkyní“ je osmnáctiletá dívka z ulice jmenující se pouze No, se kterou se nesměle seznámí na jednom pařížském nádraží. Tím začíná její procitnutí z dětských snů do skutečné, dospělé reality okolního světa. Lou v konfrontaci s jejich rodinnou tragédií vidí pro čím dál sympatičtější No jasné řešení - najít odvahu postavit se zarytým postojům společnosti k těmto odpadlíkům, houmlesákům, smrad'ochům, a podat ji pomocnou ruku.

Nebudeme si nijak nalhávat, že tento rebelující a mesiášský pohled dospívající člověka na vžité zvyklosti dospělé společnosti představuje nějakou výjimečnou originalitu, ale právě díky sepsání z pohledu neobvyklé myslinadané mladé dívky, za použití pouličního slangu a reálií současné Paříže, se tím vytvořil silný emotivní příběh o bezmocnosti kolem nás, o bezmocnosti proti osudu, který nelze obejít. Obdobně jako u autorčiny knihy „Ani později, ani jinde“ (Odeon, 2011) jako čtenář neočekávejte happyend. Snad jen naději skrývající se na konci knihy ve větě: „Slečno Bertignaková? Ano?. Nevzdávejte to.“

Titul je poutavým pohledem na "vystřízlivění" mladého, sic geniálního člověka, na sociální otázky, na morální systém, který (ne)funguje v jinak tak technologicky dokonalém světě. Kniha je po dějové stránce odhadnutelná, přesto zajímavá.

V překladu Alexandry Pflimpfové a doslovem Kateřiny Vávrové vydal Odeon, 2011.

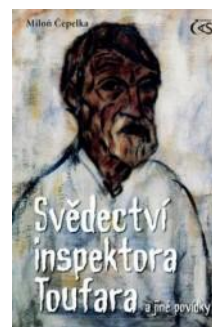
Bohdan BoboKing Volejníček

Svědectví inspektora Toufara a jiné povídky

Miloň Čepelka

Miloň Čepelka (*1936) je spojován především s kultovním divadlem Jára Cimrmana, kde působí jako herec už od jeho vzniku v šedesátých letech minulého století. Za sebou má ale i několik knih básní i prózy. Zvláště v posledních letech se jeho díla často objevují na pultech našich knihkupectví. Uvedme např.: „Poklesky rozverné snoubenky“, „Bezdětný otec a syn“, „Deník haiku“ atd. V září se na trhu objevilo jeho další dílo vydané nakladatelstvím Čas pod názvem „Svědectví inspektora Toufara a jiné povídky“. Tato sympatická útlá knížka se od předešlých titulů námětově liší. Je to vlastně takový debut v oblasti žánru, který by se ním asi moc nespojoval. V některých knihkupectvích je vedeno po heslem horory, ale po přečtení bych si dovolil tvrdit, že termín horor je přece jen přehnaný. Žánr, do kterého bych tento titul zařadil, je spíše tajemné či strašidelné příběhy. Ano, zcela v tradici jeho předešlé prózy, i zde je základem především obrovská slovní zručnost, ze které vystrkuje růžky cimrmanovské šibalství.

Příběhy sice čerpají z mlhavých postav duchů, ze vzkazů ze záhrobí, nebo nápadů zcela vyšinitých osob, ale ruku na srdce, jejich cílem není čtenáře vylekat či vyděsit jako při četbě Stephena Kinga, Cliva

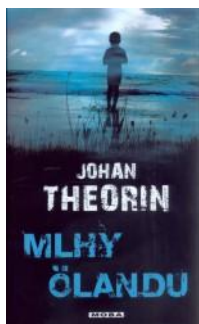
Barkera či Deana Koontze. V knize nebudete atakováni přílivem lidské bestiality, potoky krve či brutality vyšinitých masových vrahů. Většina uváděných povídek ve vás bude vyvolávat pocit, že je vám vypráví důvěrně známý přítel, který má potřebu konečně vypovědět neuvěřitelný příběh. Příběh, u kterého by vás cizí osoba považovala za pomatence a duševně chorého. Přesně jak začíná jedna z povídek: „*Město ho mělo za blázna, ale já jsem věděl, že kde tajemství není, tam si je lidé vymyslí, a podle toho jsem se na klepy o Panu Kaprálovi díval.*“ Do toho patří především čtveřice povídek pojmenovaných jako svědectví. Ať už je to titulové Svědectví inspektora Toufara, ve kterém jsme svědky gentlemanského vyřizování účtů ve školském systému, i ze záhrobí, se skvělou závěrečnou pointou. Nebo Svědectví Václava Kotála, ve kterém uvidíme, kam až může zajít zarputilý boj za ekologii a čisté ovzduší. Svědectví inženýra Krásky poukazuje, jak smrt milované osoby může na lidi zapůsobit, či ve Svědectví lékárníka Jandery, že touhu po pomstě ani smrt nepřekazí. A pak v knize jsou i povídky, tajemně lyrické, které jakoby poukazovaly, že Miloň Čepelka je duší básník.

Celou knížku doprovázejí ilustrace německého malíře z přelomu 18. a 19. století Christiana Rohlfe, jehož autoportrét z roku 1918 vévodí obálce knihy.

Nelze ale ani opomenout předmluvu inženýra S., za kterým se skrývá sám nakladatel a osobní přítel Miloň Čepelky Josef „Pepson“ Snětivý.

Bohdan BoboKing Volejníček

NOVINKY VE FONDECH KNIHOVNY MĚSTA OSTRAVY

MLHY ÖLANDU – J. THEORIN

Je chladný den na konci léta. Malý chlapec opatrně leze přes kamennou zídku u osamělého domu. Rozhlédne se po travnaté krajině Ölandu, vykročí do mlhy a beze stopy zmizí... Nikdo, rodina ani policie, jej už nikdy nespatri. O dvacet let později dostane Julie, matka zmizelého chlapce, od svého otce podivnou zprávu: má se vrátit na Öland pomoci mu hledat ztraceného vnuka. Poštou mu totiž přišel balíček, v němž byla chlapcova bota. Temná minulost se bolestně vrací a Julie je rozhodnuta odhalit tajemství na vlastní pěst.

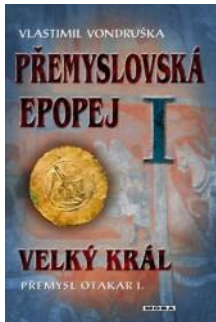
VNĚJŠÍ TMA – C. MCCARTHY

Druhý autorův román (z r. 1968) vypráví typicky mccarthyovský příběh chudého mladíka a jeho sestry, kteří se potýkají se svým nelehkým osudem v zapadlém koutě Appalačských hor na přelomu 19. a 20. století.

ABSOLUTNÍ ZLO – A. KAVA

Když v ospalém městečku Platte dojde k brutální vraždě, policie je v koncích. Stopy jasně vedou k muži, který už byl za podobné činy stíhán, odsouzen... a popraven. Snaží se někdo napodobit styl předchozích vražd? Nebo je skutečný vrah stále na svobodě? Šerif Nick Morelli cítí, že takto závažný případ bude vyžadovat přítomnost specialisty FBI, a povolá agentku Maggii O'Dellovou, aby sestavila psychologický profil.

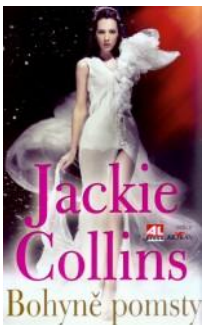
PŘEMYSLOVSKÁ EPOPEJ – V. VONDRUŠKA

První část čtyřdílné románové fresky o životě posledních přemyslovských králů. Historická sága začíná v českém knížectví, rozvráceném rodovými spory, v němž se vlády ujímá mladý Přemysl Otakar I. Postupně upevňuje moc, získává zahraniční spojence a za pomoc císaři získává královskou korunu. Dostane se do sporu s církví, je dán pražským biskupem do klatby, ale dosáhne smíru s církví a vojensky vpadne do rakouských zemí. Jeho politické úspěchy otevírají cestu českému království mezi evropské velmoci 13. století.

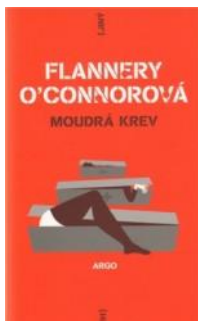
NENÍ PŘÁNÍ JAKO PŘÁNÍ – A. POTTER

Úspěšná anglicky píšící autorka literatury pro ženy Alexandra Potter vstupuje premiérově na český trh. Při četbě její knihy budete váhat, zda vám její tvorba připomíná spíše Betty MacDonalovou v moderním hávu nebo eskapády Bridget Jonesové. Samostatná Heather se stále vyrovnává s nevěrou bývalého přítele, po němž jí zůstaly jen hořké vzpomínky a nesplacený byt. Jednoho dne v dešti potká cikánku, která jí vnutí vřes pro štěstí, který prý splní všechna přání. A svět se jako mávnutím kouzelného proutku skutečně začíná měnit a život se rozjasňuje.

BOHYNĚ POMSTY – J. COLLINS

Lucky si po všech životních strastech naplno vychutnává manželství s Lenniem a těší se ze syna Bobbyho a nádherné dcery Max. A právě o tohle ji chce připravit Armand Jordan, když mu Lucky odmítne prodat svůj hotelový komplex Keys. Pro Armanda je ponižující už to, že musí jednat se ženou, a její odmítnutí chápe jako neodpuštělnou urážku. Začíná nemilosrdný boj, v němž od začátku jde o víc než o život.

MOUDRÁ KREV – F. O'CONNOR

Hazel Motes se vrací z války domů na americký Jih, a jelikož je přesvědčen, že jedinou cestou, jak se vyhnout hříchu, je „nemít duši“, zakládá Církev bez Krista. Jeho nápad okopíruje jistý H. Shoats, který si založí konkurenční Svatou církev Krista bez Krista, aby na ní vydělával. Hazel ve svém nitru bojuje se silnou láskou a zároveň nenávisí k Bohu a vydává se za Hooverem, aby si s ním vyřídil účty. Louhem vypálené oči, maniak v gorilím převleku, miniaturní mumie ukradená z místního muzea, auto, které jezdí bez benzínu, oleje i vody v chladiči, a „moudrá krev“ duševně chorých, kteří někdy vidí víc než ti „normální“.